

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2016. június hó 29. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A költségvetési csalás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2015. december hó 2. napján nyilvánosan kihirdetett **7.B.1445/2013/82.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy a 2015. február 9. és 2015. március 30-i tárgyalási napok megjelölését mellőzi.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Szegedi Törvényszék a vádlott bűnösségét a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 1. és 3. fordulatába ütköző, és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének kísérletében, valamint a Btk. 345. §-a szerint minősülő bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 4 év szabadságvesztésre, 4 év gazdasági társaság vezetői tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra, és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére, továbbá 138.588,- forintról akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

Az ügyész a vádlott terhére hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és pénzbüntetés kiszabása, a vádlott és védője egyezően a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.65/2016/1-II. számú átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész perbeszédében a vádlott terhére bejelentett fellebbezést azonos tartalommal fenntartotta. Indítványozta az ítélet 12. oldalának utolsó bekezdésében írt évszám helyesbítését, és a jogszabályi hivatkozások kiegészítését a Btk. 459. § (5) bekezdés e) pontjával.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen akként nyilatkozott, hogy az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A védő nyilatkozatára figyelemmel a következőkre mutat rá a másodfokú bíróság: a Be. 362. § (3) bekezdése alapján a nyilvános ülést a szabályszerűen megidézett vádlott távollétében is meg lehet tartani, s ha a nyilvános ülés eredményeként megállapítható, hogy a meghallgatása nem szükséges, a fellebbezés elbírálható.

A Be. 357. § (3) bekezdése szerint a vádlott javára más által bejelentett fellebbezést a fellebbező csak a vádlott hozzájárulásával vonhatja vissza.

A vádlott idézése szabályszerű volt, és a már hivatkozott törvényi feltételek mellett a nyilvános ülés távollétében is megtartható volt. A vádlott részéről nem történt olyan nyilatkozat, amelyben hozzájárulását adta volna a védői fellebbezés érdemét tekintve visszavonásához. Ezért az ítéletábra úgy tekintette, hogy a védő kiegészítette a fellebbezését akként, hogy az másodlagosan az első fokú ítélet helybenhagyására irányul.

A fellebbezéseket a másodfokú bíróság nem ítélte alaposnak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva, a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbíráta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával hiánytalanul lefolytatta. A bizonyítékok kellően részletes, körültekintő értékelésével hiánytalan tényállást állapított meg. A másodfokú bíróság az elírások miatt az első fokú ítélet indokolását kizárólag a következőkkel helyesbítette:

A 12. oldal utolsó bekezdésében az évszám helyesen 2012.,

a 13. oldal utolsó előtti bekezdésében a hivatkozott határozat nevének rövidítése helyesen BJE.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is törvényes. Helyesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottra összehatasában kedvezőbb az elbírálásakor anyagi jogszabályok alkalmazása. E körben az értékhatárokat illetően nem hivatkozott azonban a Btk. 459. § (6) bekezdés e) pontjára, amely szerint e törvény alkalmazásában az érték, a kár, valamint a vagyoni hátrány 500.000.000,- forint felett különösen jelentős. Ezért e jogszabályi hivatkozással kiegészítette a másodfokú bíróság az első fokú ítélet jogi indokolását.

Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a halmazati szabályokra és a büntetési tétel középértékére figyelemmel a vádlottal szemben irányadó büntetési tartam 8 év szabadságvesztés.

Az általa helyesen számba vett büntetés kiszabási körülményeket illetően a másodfokú bíróság az időmúlást nem tekintette jelentősnek, hiszen a bűncselekmény elkövetése és elsőfokú elbírálása között eltelt három év, a bűncselekmény büntetési tételére és ezáltal elévülési idejére figyelemmel jelentősnek nem tekinthető.

A bűncselekmény jelentős tárgyi súlyára és magas elkövetési értékére figyelemmel, a helyesen számba vett, illetve a másodfokú bíróság által részben helyesbített enyhítő körülmények ellenére, az ítéletábra álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama feltétlenül szükséges a büntetési célok megvalósulásához. Ennél enyhébb szabadságvesztés nem jelentene a vádlott számára kellő visszatartó erőt az újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezért a büntetés enyhítése végett bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak találta a másodfokú bíróság.

A vádlott a bűncselekményeket bűnsegédként követte el, azok kísérleti szakban maradtak. Erre és a helyesen számba vett egyéb enyhítő körülményekre tekintettel az ítéletábra a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezést sem ítélte alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során nem csak a büntetés középértékétől, hanem törvényi minimumától is eltért, erre azonban nem hivatkozott, ezért az ítélőtábla megállapította, hogy a büntetés enyhítésére a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazásával nyílt lehetőség.

Az elsőfokú bíróság egyebekben helyesen állapította meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, továbbá a bűncselekmény jellegére, az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességére figyelemmel helyesen alkalmazott vele szemben mellékbüntetésként közügyektől eltiltást is. Megjegyzi azonban a másodfokú bíróság, hogy a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja nem a szabadságvesztés végrehajtási helyét, hanem fokozatát határozza meg.

A vádlott a bűncselekményt foglalkozásának felhasználásával követte el, ezért vele szemben helye volt a foglalkozástól eltiltás alkalmazásának is, ez esetben viszont a Btk. 54. § a) pontjára nem hivatkozott az elsőfokú bíróság, amit szintén az ítélőtábla pótol. E rendelkezés határozza meg ugyanis, hogy foglalkozásnak minősül az is, ha az elkövető gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja, vagy egyszemélyi vezetője.

A másodfokú bíróság alaptalannak tartotta az ügyésznek a pénzbüntetés kiszabására irányuló fellebbezését is. Tény, hogy a vádlott a nyomozás során még úgy nyilatkozott, hogy havi 250.000,- forint jövedelme és több vállalkozása is van. Az elsőfokú eljárásban azonban az utolsó szó jogán előadottak szerint (elsőfokú iratok 82. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal utolsó előtti bekezdése): „beteg vagyok, pénzem sincs, napról napra élek, ha hoznak nekem ételt akkor van, ha nem, akkor nincs.” Ebből, de a tárgyaláson meghallgatott tanúk vallomásából, a vádlotti észrevételből is azon következtetés vonható le, mely szerint a vádlott anyagi, jövedelmi viszonyai korántsem olyan kedvezőek, mint ahogy azokról a nyomozás során nyilatkozott. Ezért a másodfokú bíróság a pénzbüntetés kiszabására irányuló ügyészi fellebbezést is alaptalannak tartotta.

Észlelte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság 2015. július 6. napján az ülnökök személyében történt változás miatt a Be. 287. § (3) és (4) bekezdése alapján a tárgyalást megismételte. Ezért az ítélet bevezető részében szükségtelenül hivatkozott az ezt megelőző tárgyalási napokra, így azokat a másodfokú bíróság mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket nem ítélte alaposnak, ezért az első fokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2016. június hó 29.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.. Cserháti Ágota sk.
a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja

számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. június 29.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke